

РЕШЕНИЕ

№ 7447

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2405** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.

Образувано е по жалба на А. С. Д., против Заповед № РВР20-РД48-1/31.01.2020г. на кмета на район „В.“-Столична община, с която на основание чл.46 ал.2 ЗОС е отменена настанителна заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. и е прекратено наемното правоотношение между район „В.“-СО и семейството на П. Н. Д., за общински жилищен имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Въведени са твърдения за нищожност, респ. незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила, като моли същият да бъде отменен. По същество се излагат съображения, че не е собственик на имот, находящ се в [населено място], [улица], съставляващ S ид.ч. от жилищна сграда с площ от 60 кв.м. Твърди, че същата е на брат и В. С. Г.. Имотът е бил оставен в наследство на двамата, но при делба имотът е поставен в дял на В. Г.. По отношение на имот, находящ се в [населено място], [улица], съставляващ жилище от 40 кв. м. с двор, същото представлявало паянтова сграда с две стаи и пръстен под и кирпичени стени, без кухня и санитарни помещения, без ток и вода, поради което е негодна за ползване. Допълва още, че след смъртта на титуляря на наемното правоотношение П. Н. Д. – съпруг на жалбоподателката, семейството, състоящо се от нея, двамата и синове и внука на единия син, се е намирало в много тежко финансово състояние.

В съдебно заседание оспорващата редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – кмет на район „В.“ в съдебно заседание не изпраща представител. В писмено становище по делото аргументира недопустимост на жалбата, алтернативно нейната неоснователност.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице и пряк и непосредствен интерес от обжалването. Съдът приема, че жалбата е подадена в срок предвид датата на издаване на оспорената заповед – 31.01.2020г. и датата на депозиране на жалбата 07.02.2020г., видно от приложеното на л. 11 от делото ИД [ЕГН]

Разгледана по същество жалбата е неоснователна при следните съображения:

Видно от АОС № 102 от 28.01.1997г. апартамент № 44, находящ се в [жилищен адрес] ж.к. О. 2 е частна общинска собственост. Със Заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. П. Н. Д. е настанен в гореописания апартамент на основание писмо № ЖН-09-11-19/85г. – фонд млади семейства. Въз основа на настанителната заповед са сключени договори за наем от 19.11.1985г., 23.01.1996г. и 23.06.2006г. По повод смъртта на П. Н. Д. на 21.10.2018г., оспорващата е депозирала Заявление вх. № РВР19-ГР-1288/18.06.2019г. за промяна на настанителната заповед. След извършена проверка комисията по чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /Наредбата/ е приела решение да откаже да измени настанителна Заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. Решението е обективизирано в Протокол № 5/28.06.2019г., като същото е мотивирано с това, че А. С. Д. притежава жилище от 40 кв. м. с двор в [населено място], [улица] и S ид.ч. от жилищна сграда с площ от 60 кв.м. в [населено място], [улица], което нарушава условията на чл. 5, ал. 2, т. 2 от Наредбата.

С писмо изх. № РВР19-ГР94-1288/2/04.07.2019г. Д. е поканена в 14 дневен срок да освободи процесното жилище.

Препис от протокола е връчен на 22.08.2019г. на Д., която с жалба вх. № РВР19-ГР94-2381/05.09.2019г. е оспорила същият пред кмета на р-н В., СО.

Изготвен е доклад от гл. специалист от отдел ОСКТ, с който е предложено да бъде отменена Заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. за настаняване на Д. и за прекратяване на наемното правоотношение.

Предвид така изготвения доклад е издадена процесната Заповед № РВР20-РД48-1/31.01.2020г. на кмета на район В., СО, с която е отменена Заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. за настаняване и е прекратено наемното правоотношение със семейството на П. Н. Д.. Заповедта е мотивирана с това, че А. Д. е придобила недвижим имот, обективизиран в нотариален акт № 87, том I, рег. 1572, дело 81/2015г., а именно жилище от 40 кв.м. с двор от 379 кв.м. в [населено място], [улица].

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен по материя, територия и степен административен орган. Съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗОС и чл. 33, ал. 2, изр. 1 от НРУУРОЖСО наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед. Настанителната заповед в случая е издадена по реда на

действащия към момента на издаването ѝ Закон за наемните отношения /отм с § 14 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за общинската собственост - ДВ, бр. 44 от 21 май 1996 г., в сила от 1 юни 1996 г. /. Макар настанителната заповед в конкретния случай да е издадена от органа по чл. 13, ал. 1 ЗНО (отм.); - началник на служба за жилищно настаняване, след нормативната промяна, въведена през 1996 г. със ЗОС органът, компетентен да издава заповед за настаняване в общинско жилище, съответно и да прекратява наемно правоотношение е кметът на района по местонахождението на жилището. Съгласно действащия чл. 19, ал. 1 от НРУУРОЖСО, настаняването се извършва със заповед от кмета на района по местонахождение на жилището. В случая, имотът се намира в район "В." и оспорената заповед е издадена от кмета на район "В.", Столична община, който се явява компетентен да издава заповеди за настаняване в този район.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа мотиви с посочване на фактическите и правните основания за издаването ѝ /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 33, ал. 2 изр. 2 от НРУУРОЖТСО. Визираните факти – притежание на жилище от семейството, неотговарящ на изискването на чл. 5, ал. 2, т. 2 от Наредбата, се подкрепя от приложените по делото доказателства.

При издаването на заповедта в посочената част не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като е спазено изискването на чл. 35 от АПК

Спорът между страните се свежда до съществуването на правното основание за издаване на процесната заповед по чл. 46, ал. 1, т. 7 от ЗОС и чл. 5, ал. 2, т. 1 от НРУУРОЖСО.

Разпоредбите на чл. 46, ал. 1, т. 7 от ЗОС и чл. 33, ал. 1, т. 6 от НРУУРОЖСО обвързват правомощието за прекратяване на наемното правоотношение от отпадане на условията за настаняване на наемателя в общинско жилище. За да бъдат приложими цитираните правни норми, следва да са настъпили такива изменения в обстоятелствата, обусловили настаняването в общинското жилище, които вече изключват наемателя от категорията на лицата, отговарящи на условията за настаняване в тях. Условията за настаняване в общинско жилище са регламентирани в нормата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, като според чл. 5, ал. 2, т. 2 едно от условията за настаняване в общинско жилище е лицата да не притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици в Република България.

От доказателствата, приети по делото, се установява, че оспорващата е придобила жилищен имот, обективиран в нотариален акт № 87, том I, рег. 1572, дело 81/2015г., а именно жилище от 40 кв.м. с двор от 379 кв.м. в [населено място], [улица], с кад. ид. 12084.2700.2847. последното е необходимо и достатъчно условия да се издаде заповед, от вида на процесната.

По направеното възражение за негодност за ползване на гореописаното жилище съдът намира същото за неотнормимо към предмета на делото.

Предвид горните констатации и изводи, съдът намира, че ответникът законосъобразно е приел, че жалбоподателката не отговаря на изискването за настаняване под наем в общинско жилище по чл. 5, ал. 2, т. 2 от НРУУРОЖТСО, което е послужило като основание за прекратяване на наемното правоотношение. Поради това оспорената

заповед следва да бъде оставена в сила, а жалбата срещу нея – отхвърлена като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 28-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. С. Д., против Заповед № РВР20-РД48-1/31.01.2020г. на кмета на район „В.“-Столична община, с която на основание чл.46 ал.2 ЗОС е отменена настанителна заповед № ЖН-04-429/18.11.1985г. и е прекратено наемното правоотношение между район „В.“-СО и семейството на П. Н. Д., за общински жилищен имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] като неоснователна.

Решението е окончателно и неподлежи на обжалване съгласно чл. 46, ал. 5 от ЗОБС

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: